

R

RUUSUVUORI

YKSI

NÄISTÄ PIENIMMISTÄ

WSOY

Ruusuvuori

YKSI NÄISTÄ
PIENIMMISTÄ

ROMAANI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

© JUHA RUUSUVUORI JA ULLA YLISIRNIÖ-RUUSUVUORI 2017

ISBN 978-951-0-42109-3

PAINETTU EU:SSA

NÄKI ETTÄ OLI satanut pitkään. Kylmä yö oli taikonut maisemaan aamuauringossa kimaltelevan kuurapeitteen. Katselin mökin ikkunasta järvenrantaa. Luojan kauneudentaju oli pettämätön.

Veden pinta väreili. Aamuaikainen kettu oli kierrellyt kiinnostuneena rantaan vedettyä venettä, jäljet muodostivat tiheän siksak-kuvion sen ympärille. Kynttiläkuuset järven toisella rannalla loistivat lumen timanttipeitteessä. Vesi oli mustaa kuusien järveen heittämässä varjossa.

Tahdoin pois täältä.

Mökin ovi narahti auki. Hän seiso hetken mustana siluettina kirkaassa oviaukossa ennen kuin sulki oven. Sen jälkeenkkin häntä oli vaikea nähdä, silmäni olivat tottuneet kirkauteen.

»Jeesuksen nimessä ja veressä ovat syntisi anteeksiantetut.»

Miehen sanat kuulostivat lempeiltä, ymmärtäväsiltä. Tosilta. Äkkiä hän lähestyi minua, koko hänen olemuksensa

oli täynnä ystävyyttä ja hellyyttä. Toisteli lausetta Jeesuksen nimessä ja veressä ovat syntisi anteeksiannetut.

Olenko minä nyt vapaa? Voinko mennä?

Mies tarttui minua olkapäästä. Silitti hiuksiani. Olinko lopultakin löytänyt ihmisen, joka tietää mitä täydellinen yksinäisyys on, mitä on erilaisuus, se kun toiset eivät ymmärrä? Kyyneleet alkoivat valua poskiani pitkin. Hän alkoi ohjata minua kohti tuvan sänkyä. Lamaannuin. Ote olkapäässäni tiukentui. »Jeesuksen nimessä ja veressä ovat syntisi anteeksiannetut.»

Kyyneleet tyrehtyivät, itkulle ei ollut sijaa. Jalkani tottelivat tahdottomina hänen ohjaustaan. Hän painoi minut selälleen sängylle, alkoi riuhtoa housujani alas. »Jeesuksen nimessä ja veressä ovat syntisi anteeksiannetut! Kyllä minä tiedän, mitä sinä ajattelet, rietas ja himokas narttu.»

Hän ohjasi käteni auttamaan omien housujensa kanssa, alkoi nylkyttää puolipehmeällä elimellään. Ilmassa leijui hänen turhautumisensa aggressio. »Jeesuksen nimessä ja veressä ovat syntisi anteeksiannetut, turha sinun on näytellä pentua, ole hiljaa.»

Hän yritti tunkea suuhuni.

Heräsin nytkähtäen, yltä päältä hikisenä. Olin yrittänyt huutaa, mutta ääni oli takertunut kurkkuuni. Olin tuntenut tukehtuvani.

TYTTÄRET ALKOIVAT NAURAA Saara Julinin taskussa myöhään perjantai-iltana. Hän yritti kalastaa puhelimen esille, vaikka kädet olivat täynnä suitsia, jalkasuojia ja kypärää. Yritys oli tuhoon tuomittu, puhelin luiskahti hänen kädestään lantakasaan. Viereisestä karsinasta kantautuva hevosen hirnahtus kuulosti huvittuneelta.

Saara tipautti vehkeet käsistään ja pelasti puhelimensa. Hän oli vasta eilen säätänyt puheluiden soittoääneksi tyttäriensä naurun, niin isoksi oli ikävä kasvanut. Soittaja oli ollut hänen sisarensa Laila. Hetkeäkään odottamatta Saara yritti soittaa takaisin. Numeroon ei saada yhteyttä, ilmoitti operaattorin metallinen naisääni.

Puhelua ei tullut viime viikolla, Saara muisti nostellessaan ratsastustamineita karsinan kuivikkeilta. Hänen Posiolla asuva sisarensa oli viimeiset kaksikymmentä vuotta soittanut säännöllisesti joka ikinen perjantai-ilta. Viime viikolla puhelua ei ollut kuulunut, ja Saara oli hetken ihmeteltyään unohtanut koko jutun. Miten minä sen saatoin unohtaa, Laila oli aina

säännöllinen yhteydenpidossaan. Liikaa töitä kai, liikaa potilaita jälleen kerran. Naapurin nörttipojan hänelle rakentama ajanvarausjärjestelmä oli aivan liian tehokas: sen avulla päivät täyttyivät tasan kahdeksasta viiteen. Välissä puolen tunnin ruokatauko, joka usein työpäivästä viiteentoista minuuttiin. Ja sitten ihmeteltiin, että naislääkärit kuolivat nuorina, Saara hymähti laittaessaan suitset naukaan.

Hän vei tamineensa kaappiin ja kävi antamassa porkkanan Henrille. Sisko kaiketi soittaisi heti uudelleen, kun saisi puhelimensa ladattua. Viikonloput kaarinalaisella hevostallilla olivat Saaran henkireikä, pakopaikka työmaailmasta, kuten hän tapasi sanoa tyttöjen soittaessa etelästä. Samoin lastenaurun asentaminen puhelimen soittoääneksi oli asia, joka muutamaksi sekunniksi sai hänet irti työkiireestä. Toisaalta, hän ei ollut varma oliko se sittenkään hyvä juttu; nauru toi hänen mieleensä kymmenen vuoden takaisen ajan, kun perhe vielä oli kokonainen.

Saara sysäsi menneisyyden kauemmaksi mielestään ja painoi sisarensa pikavalintaa. Normaali hälytysääni, mutta Laila ei vastannut. Sisko ei ollut koskaan ottanut vastaajaa käyttöön, sillä hän oli yleensä aina tavattavissa.

Saara meni tallin pihalle, veti syvään henkeä. Alkukesän ilta tuoksui ruoholta. Hän tunsu itsensä neuvottomaksi ja epävarmaksi, aivan kuin olisi haluttanut jäädä hevostallille nukkumaan, käpertyä samaan karsinaan suuren, lämpimän eläimen viereen, unohtaa kaikki. Miksi ihmeessä hän alkoi heti kuvitella, että Lailalle oli tapahtunut jotakin?

Laila oli asunut suvun vanhassa maatalossa Sirniön Susikartanossa viimeiset parikymmentä vuotta. Sisar oli yksineläjä, viihtyi erinomaisesti koiransa kanssa. Sienesti, marjasti, viljeli puikulaperunaa ja juurikkaita, teki syksyt hilloja ja mehuja. Luki paljon, hoiti sääntillisesti työnsä kunnan sosiaalivirastossa, eli hiljaiseloa. Suomen maaseudulla asui paljon Lailan kaltaisia maan hiljaisia, jotka eivät pitäneet itsestään meteliä, Saara

ajatteli kävellessään autolleen. Eivätkä he liiemmin halunneet mennä avioon maaseudun miesten kanssa.

Kesäkuinen sinitaivas alkoi peittyä tummaan pilviverhoon. Lounais-Suomessa harvinainen alkukesän ukkonen alkoi kiertä päälle. Koko viikon oli ollut tukalaa kuin tropiikissa.

Saara starttasi vanhan Passatinsa, samalla kajahti ensimmäinen kumea jyrähdys taivaan kannelta. Alkoi sataa suuria, lämpimiä pisaroita. Hän laittoi puhelimensa matkustajan istuimelle ja käänsi auton vanhalle ykköstielle kohti Turkuu. Kyllä Laila kohta ilmoittaisi itsestään.

Jos ei soittaisi, hänen pitäisi kai ilmoittaa Jannelle Kemiin.

AAVAN MEREN TUOLLA puolen. Se saisi olla tämän illan tunnusmelodia, pastori Janne Dunder päätti. Tango Satumaa. Hän ei ollut harjoitellut kappaletta kovin usein, mutta tuntui vahvasti siltä, että se menisi hyvin. Pastori oli kuullut tangon lapsuudessaan varmaan satoja kertoja.

Hän kävi ripeästi suihkussa, tuli itseään kuivaten olohuoneeseen ja vilkaisi ikkunasta, olisiko Helsingin juna etuajassa. Junien tarkkailusta oli tullut yksi hänen harrasteistaan nyt kun hän viime vuonna oli päättänyt palata tähän pohjoiseen kylmäkoloon. Hyvillä harrastuksilla täytetään aikaa ja tajuntaa, jotta ikäviä asioita ei tarvitsisi ajatella. Niin joku oli hänelle joskus, toisessa elämässä, sanonut. Nyt elämä oli työ, aseman yläkerta ja satunnainen karaoke.

Hän oli harrastanut laulamista vasta sen ajan, kun oli asunut Kemissä paluumuuttonsa jälkeen. Vuoden ja kaksi kuukautta. Viime vuoden aprillipäivänä hän oli purkanut muuttokuormansa tämän muinaisen asemaravintolarakennuksen ovelle. Mutta hän ei kuvitellutkaan voivansa esiintyä

kaupungin keskustassa. Karihaara ja Syväkangas menettivät toistaiseksi, mutta oli vain ajan kysymys koska hänet tunnistettaisiin laitakaupungillakin. Pieni kaupunki, vähät tapahtumat, nopeat juorut. Kai pitää siinä vaiheessa ajaa Haaparannalle esiintymään.

Laulu vapauttaa mielen, saa murheet hetkeksi kaikkomaan. Janne Dunder ei voinut mitään sille, että häntä hieman hivelivät puolihumalaisen yleisön aplodit ja jokusen eronneen rouvan luoma verhottu silmäys. Pastorilta oli läheinen ihmissuhde puuttunut jo vuosien ajan, ja joskus hän ihmetteli miten vähän sellaista kaipasi. Vai tarvitsiko hän sitä niin paljon, ettei voinut asiaa lainkaan myöntää? Oliko hän hakemassa itselleen ymmärtäjää kaupungin baareista?

Janne Dunder murahti ajatukselleen. Naurettavaa. Hän otti naulakosta maantienvärisen toppapusakan ja laittoi päähänsä ruudullisen lippalakin. Nopea kopaisu povitaskun kohdalle, lompakko oli siellä. Sitten portaat alas suoraan asemalaiturille, etelän juna seisoj siellä, ihme kyllä täsmälleen ajassa: lähtö kello 19.22. Jokunen utelias kiinalainen loikkasi junasta laiturille savuke hampaissa, nasautti hätäisen kuvan puhelimellaan ja nousi uudelleen vaunuun.

Pastori alkoi kävellä ylös kohti kaupungintaloa, joka kaakeloidun kakkosnelosen kaltaisena kohosi viidenkymmenen metrin korkeuteen. Menneen kommunistihallinnon monumentti, jonka saksalaiset yrittivät räjäyttää taivaan tuuliin Lapin sodassa. Torni kesti ja kuusikymmentäluvulla sitä laajennettiin entistä rumemmalla kaakelikasvannaisella.

Vanki olen maan, pastori hyräili itsekseen tullessaan linja-autoasemalle. Kuten useimmat Kemin rakennukset, sekin seisoj entisellä paikallaan, juuri siinä tarkoituksessa johon se oli vihitty 1960-luvulla, tuolla uskon ja toivon vuosikymmenellä. Jannesta tuntui, että Kemi oli jäänyt uinailemaan vanhaan tilaansa, nojaamaan siihen kulissiin, jonka toimelias teollisuuskaupunki muinoin rakensi itselleen. Hänen pitkän

poissaolonsa aikana kaupungin väkiluku oli tipahtanut kolmanneksen. Puunjalostus ei paljon enää työllistänyt ja raja-kauppa jylläsi lähempänä Torniota.

Kesäkuun kunniaksi alkoi sataa märkiä räntähiutaleita. Ne läikittivät Asemakadun halkeilleen asvaltin likaisenharmaaksi. Kaupungin ränsistymisessä oli jotakin tavattoman sympaattista, Janne ajatteli noustessaan veljekset Salmelan bussiin. Aika pysähtyy edes jossakin, mitään ei rakenneta eikä tulevaisuutta ole. Täysin päinvastainen paikka kuin Espoo.

Puhelin surahti hänen taskussaan. Soittaja oli Laila Posiolta.

ÄITI. ÄITINI.

Äitini oli kahdeksannella kuukaudella raskaana, kun hän meni sairaalan pesulaan henkilökunnan asunnon kellarissa. Pyykkärillä oli teini-ikäinen tytär Päivi. Äiti pyysi pyykkäritä Päiviä minun hoitajakseni. Kuten sulhaskandidaatti pyytää tytärtä vaimokseen tämän isältä, samalla tavalla pyysi äiti pyykkäritä Päiviä minun hoitajakseni, sitten kun minä syntyisin. Päivi oli viisitoistavuotias.

Näin on kerrottu.

PASTORI VASTASI PUHELIMEEN, toisesta päästä kuului vain tuuttausta. Aivan kuin Laila olisi katkaissut yhteyden saman tien. Hän yritti soittaa takaisin, puheluun ei vastattu.

Räntä värjäsi bussin ikkunat ulkopuolelta, sisäpuolelta ne olivat huurussa. Niistä ei nähnyt enää läpi. Janne arvioi, että hänen pitäisi painaa nappia Karihaarassa, heti kun tehdas vilahtaisi vasemmalla.

Hänen mieleensä nousi Lailan äkillinen vierailu edellisenä viikonloppuna. Laila oli ilmestynyt kaupunkiin ilman ennakkovaroitusta, sanonut menevänsä Ouluun kaupolle. Niin tyyppillisen pohjoista käytöstä, ajaa sadan kilometrin lenkki tietämättä olisiko ketään kotona.

He olivat tavanneet edellisen kerran kauan sitten, sen jälkeen soitelleet muutaman kerran vuodessa. Viime lauantaina oli käynyt selväksi, ettei kumpikaan olisi halukas lämmittämään uudelleen suhdetta, joka ei ollut päässyt kunnolla edes alkamaan Posiolla pari vuosikymmentä aiemmin. He olivat istuneet kahvilla Ankkurissa, jutelleet joutavia, etupäässä

ilmoista. Pastori ei vieläkään voinut käsittää Lailan vierailun tarkoitusta. Naisessa oli ollut jotakin yliampuvan tavallista ja arkipäiväistä, aivan kuin tämä olisi halunnut käydä näyttäytymässä, esittämässä miten hyvin hänellä elämässä meni. Siinäkö oli tapaamisen viesti? Että jokin oli vinossa, ja siksi piti näyttää, ettei mikään ollut vialla?

Janne tuuppasi ajatuksen taaemmaksi mielessään. Työ seurakunnan perheneuvonnassa sai ajattelemaan liikaa kaikkea sitä, mitä ei koskaan sanottu, mutta joka suodattui käytöksen lävitse. Hyvin pyyhkii -olemus saattoi tarkoittaa: auta minua.

Hän painoi punaista nappia ja nousi autosta. Räntä leijui verkkaisesti Karihaaran vanhan puutalokaupunginosan ylle, valkaisi talojen mustat tervapahvikatot. Jokunen teini hoippui ohitse olutpurkki kädessään. Karihaaran tehdas muutaman sadan metrin päässä tykytti savua, hajua ja rahaa paikkakunnalle.

Janne alkoi tallustella Koivuharjunkatua kohti Amandan baaria. Ajatukset kiertyivät Lailaan, sille ei voinut mitään. Nainen ei ollut muuttunut niin paljon kuin minä vuosien saatossa, hän ajatteli. Lailassa oli edelleen samaa outoa tyttömäisyyttä, samaa äkkiä esiin häivähtävää intoilua, jota voisi pitää jopa lapsellisuuden merkinä. Hän oli puhunut paljon arkipäiväistä, selittänyt Susikartanon sukutalon katon korjausta ja sitä miten elämä oli ikään kuin solahtanut oikeaan uomaansa Lapin karussa luonnossa, miten tavattoman tyytyväinen hän oli hiljaiseen eloonsa Seppo-koiran kanssa.

Kaikki tämä kolmessa vartissa, sitten Laila oli kiirehtinyt autolleen päästämään Sepon asioilleen. Heti kun koira oli tehnyt tarpeensa lohipatsaan jalustaan Merihovin edessä, Laila oli startannut ikäkulun Nissaninsa ja kaasuttanut kohti nelostietä. Nopea hei-hei ja autonoven lämähdyks. Ei sanaakaan vierailun tarkoituksesta. Keskuspuistokadun kylmään kevät-ilmaan jäi leijumaan vain läpinäkyvä arvoituksen möykky, jonka luonteesta pastori ei osannut sanoa mitään. Hänen

oloon ei parantanut se, että pissalle kyyristynyt Seppo-koira näytti olevan narttu.

Bar Amandan vihreä neonvalo näytti olevan peräisin viidenkymmenen vuoden takaa, sen ohuiden putkien valo värisi hennosti pääoven yläpuolella. Paikkaa kutsuttiin tuttavallisesti Mantan baariksi tai PeeAaksi. Pohjatuuli kuljetti mukanaan makeaa sellunhajua. Tiellä ei liikkunut ketään, baarin vihreillä mainosteipeillä peitetyn ikkunan takana häilyi tummia hahmoja.

Musiikki tuli ovella vastaan, annan toisten mä talletella suuret setelit. Pastori astui sisään ja nyökkäsi baarinpitäjälle, joka puuhaili tiskikoneen takana. Baarissa leijui vanhoihin puupaneelisiin pinttynyt vahva maltaan haju sekä pistävä häivähdys niistä menneistä vuosista, jolloin sisällä sai polttaa tupakkaa. Mustien reikien täplittämä ruskea muovimatto kertoi samaa tarinaa. Nyt tupakkahuoneen virkaa toimitti katu ja kymmenen kilon kurkkupurkki.

Pöydissä istuskeli puolisen tusinaa asiakasta, joista kukaan ei näyttänyt kiinnostavan Janneen huomiota. Hän tiesi varsin hyvin, että jokainen tykönään mietti kuumeisesti kuka tulija oli. Janne riisui pusakkansa ja istui peränurkkaan, alkoi puolihuolimattomasti silmäillä ruudulla tanssahtelevaa karaoketekstiä. Laulajaa ei vielä ollut lavalla, kaikki keräsivät rohkeutta.

Muutaman minuutin istuttuaan Janne kävi hakemassa pienen oluen. Mantan baarissa sai valita Koffin ja Lapin kullan välillä, hän tyytyi Lapin kultaan vaikka inhosi molempia. Suomalainen olut maistui kitkerältä ja happamalta, mutta hän ei oikein voinut närkästyttää asiakaskuntaa tilaamalla teetä. Kaksi mustalaispoikaa killitti häntä tuttavallisesti.

Pastori huokaisi ja maistoi ruskeaa litkua lasistaan. Anonymiteetti oli vaikea asia tällaisessa kaupungissa. Hän ymmärsi liikkuvansa huteralla pohjalla uudessa harrastuksessaan. Kemissä oli tosin aikaisemminkin nähty outoja tyyppejä

opettajina ja pastoreina, kaupunki oli läpikulkupaikka, joka keräsi kaikennäköistä junantuomaa.

Kaiuttimista kajahti Armin ja Dannyn Tahdon olla sulle hellä ja Janne tunsu lämpimän ailahduksen sisimmissään. Millä hän koskaan voisi korvata karaoken laulamisen tuoman riemun? Onneksi oli näitä laitakaupungin paikkoja, joissa häntä ei voitu tunnistaa.

Pipopäinen pisamanaamainen mies istui hänen viereensä.

»Kai tähän passaa istua?»

»Jo vain.»

Mies alkoi tuijotella mukanaan tuomaansa vajaata tuoppia, katseli laulunsanojen leikkiä näytöllä: Pettäjän tie on tuskainen, käy harhaan. Jannen puhelin kilahti taskussa, soittaja oli jälleen Laila. Mitään ei kuulunut taaskaan. Aivan kuin nainen sulkisi puhelimen aina sen hälytettyä.

Pipopää siristeli silmiään ja muikisti suutaan. Hänellä oli ulkoilmaihmisen punakka iho.

»Muijako siellä saunaan pyytelee?»

»Ei, taisi olla väärä numero.»

»Minulla on puhelin kiinni. Ei muija soita.»

»Ei ollut muija, kun ei satu olemaan muijaa.»

»Se on hyvä», mies totesi ja hörppäsi varovasti oluestaan: »Mikä se pistää pastorin näin kauas liitosalueelle sieltä piruntorjuntabunkkerista?»

»Minut on näköjään tunnistettu.»

»Ei muut, mutta minä. Et taida muistaa. Minä olen se, joka sinut onki ylös Mansikkanokalla, kun olitte Nikkosen Niken kanssa heikoilla jäillä. Spetsin Kimmo. Minä pelastin sinun henkesi, Janne, ja isäsi antoi kuule vaaleansinisen vito-sen palkkioksi. Se oli iso raha siihen aikaan.»

Janne katsoi miestä, tämä ei näyttänyt mitenkään tutulta. Toki hän oli pikkupoikana seikkaillut ympäri rantoja ja rima-möljiä kuten kaikki muutkin kemiläispojat. Viisipennisiä litistettiin ratakiskojen päällä, pielle haisevilla ratapihoilla

hiiviskeltiin, tussareita valmistettiin saksalaisten ylijäämäpatruunoista, joita löytyi joka paikasta. Kaikesta siitä oli yli neljäkymmentä vuotta, mutta hän ei voinut palauttaa mieleensä mitään jäihinlumpsimista.

Kimmo Spetsin tuoppi oli tyhjä, joten Janne meni tiskille hakemaan uuden. Puhelin kilahti hänen taskussaan. Näytössä luki LAILA, linjalla pelkkää tuuttausta. Mitä ihmettä siellä oikein tapahtui? Janne ojensi oluen lapsuutensa pelastajalle, joka kiitti, joi ja pyyhkäisi viiksiään:

»Muijako se edelleen?»

»Ei ole vielääkään muijaa», pastori sanoi ja paineli Lailan numeron.

Tällä kertaa se oli varattu.

KUN MINÄ SYNNYIN, äitini oli kaksikymmentäkuusivuotias. Lestadiolaisen maallikkosaarnaajan tytär tämän toisesta avioliitosta. Vaarin ensimmäinen vaimo oli kuollut kahdenteentoista synnytykseensä kolmekymmenvuotiaana. Jättänyt kuusi elävää lasta miehensä tulevalle vaimolle, äitini äidille, minun mummolleni. Minä olin lestadiolaisen saarnaajan tyttären avioton tytär. Synneistä suurin, syntymästäni saakka.

Lapsuudessani äiti kerskui kuinka moni mies kävi häntä katsomassa synnytyslaitoksella. Minut he halusivat katsastaa. Huhu oli kiirinyt Perä-Pohjolassa. Pehmeä vauvantukkani oli porkkananpunainen, saman värinen kuin isäni hiukset.

Näin on kerrottu.

TÄLLAINEN EPÄMÄÄRÄINEN SOITTELU ei ole laisinkaan Lailan tapaista, pastori ajatteli käytyään toivomassa tango Satumaata. Pitäisikö ottaa Saaraan yhteyttä? Kello kävi jo kymmentä, taisi olla turhan myöhäinen aika, Saara oli varmaan poikki kovan työviikon jälkeen.

»Muistatko Janne sen vaaleanvihreän nakkikioskin Meripuistokadulla, siinä Kemi-hotellin vieressä?» Kimmo Spets kysyi.

»Hämärästi.»

»Vileeni siinä myi nakkeja. Me tultiin poikien kanssa Finn-pulpilta, vai oliko se Finnboard. Ostettiin nakit. Ja ne nakit, ne olivat yhtä vihreitä kuin sen kioskin seinä. Minä sanoin Vileenille, että nämä on vekselinvihreitä. Arvaa mitä? Vileeni nappasi nakkipihdeillä minua nenästä kiinni. Arvaapa mitä me meripojat sitten tehtiin?»

»Kaadoitte kioskin.»

Kimmo Spets tuijotti pastoria silmät suurina:

»Miten sinä voit tietää? Sinä olit vielä ihan vauva siihen

aikaan. Mutta niin me teimme. Se oli sellainen heppoinen kärry: kaksi polkupyörän ratasta ja vaneriseinät.»

Janne yritti jälleen soittaa. Laila ei vastannut. Yleensä siellä päin maailmaa puhelimeen vastattiin kuten ennen vanhaan: velvollisuudentuntoisesti. Kello oli kymmenen illalla, eikä Lailan tapana ollut kuljeskella kylillä. Janne pujotteli pöytien lomasta vessaan ja otti takataskusta pienen hopeisen taskumatin, jota koristivat kirjaimet GD. Portviini lämmitti, vei pois kotimaisen oluen eltaantuneen maun. Karaoke kaiutti Honky Tonk Womania, jota mustalaispoikien duo kauniisti esitti.

»Niin kaatui Vileenin nakkifabriikki», Spets totesi kohalonomaisesti Jannen istuessa takaisin pöytään. »Niin oli nakki kuin kioskin seinä. Kuin se toinen poliisi: ensimmäinen tuskanpunainen, toinen vekselinvihreä. Aivan kuin kaksikymmenluvun jugendhuvilan seinä... Tiedätkö, että Heikosen Leksä on päässyt linnasta?»

Pastori laittoi viiden euron setelin pöydän kulmalle ja meni pienelle lavalle karaokelaitteiston eteen. Näytölle lipuivat Satumaa-tangon sanat. Janne sipaisi ohimoilta harventunutta tukkaansa taaksepäin, otti mikrofonin nallemaiseen käteensä, suoristi ryhtinsä ja alkoi laulaa:

*Aavan meren tuolla puolen jossakin on maa,
missä onnen kaukorantaan laine lipplattaa
missä kukat kauneimmat luo aina loistettaan
siellä huolet huomisen saa jäädä unholaan.*

KAKSI KUUKAUTTA SYNNYTYKSEN jälkeen äiti meni takaisin töihin sairaalan leikkaussalihoitajaksi. Hieno työ kansakoulupohjalta, hän oli kouluttautunut diakonissaksi, sitten työn ohella sairaanhoitajaksi. Utteraksi, hyväksi työhämiseksi havaittu, itsellinen, itsenäinen pohjoissuomalainen nainen. Avioton lapsi ei sopinut menestyvän naisen imagoon 1960-luvun alussa. Aviottomasta lapsesta ei puhuttu.

Päivi hoiti minua.

Näin on kerrottu.

»Jeesuksen veressä
ja nimessä ovat syntisi
anteeksiannetut.»

*Yksi näistä pienimmistä kertoo teoista,
joita ihminen ei voi antaa anteeksi.*

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-42109-3